

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **T. N. H.**, zast. JUDr. Rostislavem Netrvalem, Ph.D., advokátem, se sídlem Zlatnická 78/I, Klatovy, proti žalované: **Česká obchodní inspekce, Ústřední inspektorát**, se sídlem Štěpánská 15, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 15. 4. 2015, č. j. 57 A 28/2015 - 21,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Žalobce se žalobou ze dne 12. 3. 2015, Krajskému soudu v Plzni (*dále jen „soud“*) doručenou téhož dne, domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 8. 1. 2015, č. j. ČOI 123044/14/O100/2200/14/15/Vy/Št, jímž bylo k odvolání žalobce změněno rozhodnutí České obchodní inspekce, Inspektorátu Plzeňského a Karlovarského, ze dne 17. 10. 2014 č. j. ČOI 114156/14/2200 (*dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“*) tak, že ve výroku prvoinstančního rozhodnutí bylo upřesněno označení zákonného ustanovení § 2 odst. 1 písm. n) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů, tak, že nyní zní: § 2 odst. 1 písm. n) bod 1 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně

spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů; ve zbytku bylo odvolání zamítnuto a prvoinstanční rozhodnutí potvrzeno.

[2] Prvoinstančním rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta ve výši 50.000 Kč za správní delikt podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“*). Tohoto deliktu se žalobce dopustil tím, že porušil § 4 odst. 3 zákona o ochraně spotřebitele ve spojení s § 5 odst. 2 téhož zákona, a to tak, že dne 1. 11. 2013 v provozovně „stánek“ na tržnici v Alžbětíně, umístěný na pozemku parc.č. 104/2, obec Železná Ruda, k.ú. Alžbětín, PSČ 340 04, kde podniká, klamal spotřebitele tím, že nabízel a skladoval výrobky porušující některá práva duševního vlastnictví, konkrétně 22 kusů padělků textilních výrobků ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. n) zákona o ochraně spotřebitele, neoprávněně označených značkou Jack Wolfskin, Jack Daniel's, Hollister, Diesel, Polo, Puma, Tommy Hilfiger, Nike, Hello Kitty; zároveň bylo žalobci uloženo propadnutí celkem 22 kusů textilních výrobků a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000Kč.

[3] Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný mu uložil sankci, která zejména co do výše nekoresponduje s rozsahem porušení právní povinnosti z jeho strany, zvláště když bylo zadrženo pouze 22 kusů padělků textilních výrobků. Výše uložené pokuty je podle jeho názoru likvidační, a navíc nerespektuje zásadu proporcionality ukládané sankce. Pokuta totiž několikanásobně přesahuje hodnotu zabaveného zboží, a to i v případě, kdy by se vycházelo z ceny originálního zboží od certifikovaných výrobců. Poukázal přitom na to, že byl rovněž potrestán propadnutím věci, tudíž je trestán dvakrát. Žalobce proto navrhoval, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil, neboť uložená pokuta je pro duplicitu trestního postihu protiprávní a navíc její výše neodpovídá rozsahu porušení práva duševního vlastnictví.

[4] Krajský soud v Plzni vyzval žalobce usnesením nazvaným „Výzva a poučení“ ze dne 30. 3. 2015, č. j. 57 A 28/2015 – 17, aby zaplatil ve lhůtě 1 týdne od doručení výzvy soudní poplatek za žalobu ve výši 3000 Kč. Usnesení bylo zástupci žalobce doručeno dne 31. 3. 2015, jak vyplývá z potvrzení o dodání a doručení do datové schránky založeného ve spise. Soudní poplatek ve stanovené lhůtě (do 7. 4. 2015) zaplacen nebyl.

[5] Krajský soud v Plzni poté usnesením ze dne 15. 4. 2015, č. j. 57 A 28/2015 – 21, řízení zastavil pro nezaplacení soudního poplatku za podání žaloby. Uvedl, že žalobce soudní poplatek nezaplatil vzdor předchozí výzvě krajského soudu a vzdor poučení o následcích neuposlechnutí této výzvy, tudíž soudu nezbylo než řízení zastavit podle ustanovení § 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích.

[6] Proti tomuto usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 15. 4. 2015, č. j. 57 A 28/2015 – 21, podal žalobce (*dále jen „stěžovatel“*) kasační stížnost ze dne 30. 4. 2015, v níž namítal, že předmětný soudní poplatek uhradil, a to prostřednictvím České pošty, s.p. Tato úhrada byla provedena dne 29. 4. 2015. Má tudíž za to, že svou poplatkovou povinnost splnil, proto navrhoval, aby Nejvyšší správní soud usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

pokračování

[7] Žalovaná v přípisě ze dne 1. 7. 2015 uvedla, že kasační stížnost směřuje do důvodu zastavení řízení, nikoli merita věci, proto k ní nemá žádné připomínky.

II.

Posouzení kasační stížnosti

[8] Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení Krajského soudu v Plzni vzešlo (ustanovení § 102 s. ř. s.), kasační stížnost je včasná (ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s.) a přípustná, neboť nejsou naplněny důvody podle ustanovení § 104 s. ř. s. způsobující její nepřípustnost.

[9] Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněného důvodu. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[10] Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., neboť dovozuje, že nebyly splněny podmínky pro zastavení řízení. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu „*nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.*“

[11] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud zaměřil svou pozornost na posouzení otázky, zda stěžovatel zaplatil soudní poplatek za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu včas či nikoli.

[13] Podle ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), „*Jde-li o poplatek za řízení, vzniká poplatková povinnost podáním žaloby nebo jiného návrhu na zahájení řízení (dále jen „návrh na zahájení řízení“).* Podle ustanovení § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích „*Nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví.*“ Podle ustanovení § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích „*usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku zruší soud, který usnesení vydal, je-li poplatek zaplacen ve věcech správního soudnictví dříve, než usnesení nabylo právní moci, a v ostatních věcech nejpozději do konce lhůty k odvolání proti tomuto usnesení. Nabude-li usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku právní moci, zaniká poplatková povinnost.*“

[14] Z obsahu předloženého soudního spisu Nejvyšší správní spis zjistil, že žalobce zaplatil soudní poplatek ve výši 3.000 Kč dne 4. 5. 2015, a to připsáním této částky na účet krajského soudu. Usnesení krajského soudu ze dne 15. 4. 2015, č. j. 57 A 28/2015 - 21, kterým bylo řízení zastaveno, bylo doručeno zástupci stěžovatele dne 16. 4. 2015 do jeho datové schránky a týž den nabylo právní moci.

[15] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2008, č. j. 5 Afs 1/2007 - 172, rozhodnutí soudu ve věci správního soudnictví nabývá právní moci (§ 54 odst. 5 a § 55 odst. 5 s. ř. s.) dnem, kdy bylo doručeno účastníkům, a to uplynutím posledního okamžiku tohoto dne. Účastník může včas zaplatit soudní poplatek dříve, než usnesení (o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku) nabylo právní moci (§ 9 odst. 7 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích), i tehdy, učiní-li tak v den, kdy usnesení nabylo právní moci.

[16] Výkladem ustanovení § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 5. 2008, č. j. 5 Afs 147/2007 - 103, v němž uvedl, že *„pokud však ve věcech správního soudnictví poplatek nebyl zaplacen dříve, než usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku nabylo právní moci, pak usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku nabude jeho doručením účastníkům řízení právní moci a soud, který toto usnesení vydal, již nemůže toto své usnesení podle § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích zrušit a v této věci vydávat další rozhodnutí o věci, protože mu v tom brání překážka věci pravomocně rozhodnuté. Zákon o soudních poplatcích ani jiný zákon neumožňuje městskému (krajskému) soudu zrušit své pravomocné usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku a tedy rozhodovat třeba i záporným způsobem o návrhu účastníka řízení na zrušení svého pravomocného usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku.“*

[17] Z gramatického výkladu § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích je patrné, že zákonodárce stanovil soudu, který usnesením řízení pro nezaplacení soudního poplatku zastavil, povinnost toto usnesení zrušit v případě, kdy je soudní poplatek zaplacen do právní moci usnesení o zastavení řízení. Takto vymezená povinnost zároveň vytyčuje hranice pravomoci soudů v takovýchto případech. Pokud soudní poplatek nebyl do právní moci usnesení o zastavení řízení zaplacen, krajský soud již nemá pravomoc rozhodovat ve věci jinak, zejména nemá pravomoc zamítnout návrh na zrušení usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku. Eventuální nesouhlas žalobce s postupem krajského soudu, který usnesení o zastavení řízení nezrušil, byť pro to byly dle žalobce důvody, a bez dalšího předložil věc Nejvyššímu správnímu soudu, bude tak řešit Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti proti usnesení o zastavení řízení.

[18] Ustanovení § 9 zákona o soudních poplatcích jednak poskytuje plátcí dobrodiní dodatečné lhůty k zaplacení soudního poplatku (do dne nabytí právní moci usnesení o zastavení řízení), jednak krajskému soudu přikazuje, aby v případě, že soudní poplatek byl zaplacen včas, rozhodl o zrušení usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku.

[19] Z obsahu předloženého soudního spisu vyplývá – přičemž stěžovatel toto nerozporuje, naopak tam uvedené skutečnosti de facto potvrzuje – že stěžovatel soudní poplatek za žalobu měl na základě výzvy krajského soudu zaplatit do 7. 4. 2015. Poplatek ve stanovené lhůtě nezaplatil a neučinil tak ani později – do dne vydání napadeného usnesení krajského soudu. Ten proto právem řízení o žalobě zastavil. Žalobce soudní poplatek zaplatil až dne 4. 5. 2015 připsáním částky 3000 Kč na účet krajského soudu. To se však stalo nepochybně až poté, co nabylo právní moci nyní přezkoumávané usnesení krajského soudu o zastavení řízení ze dne 16. 4. 2015. Stěžovatel tedy zaplatil soudní

pokračování

poplatek poté, co již jeho poplatková povinnost zanikla. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že krajský soud postupoval správně, pokud po marném uplynutí lhůty k zaplacení soudního poplatku předmětné řízení zastavil, přičemž nad rámec potřebného odůvodnění nutno dodat, že do nabytí právní moci tohoto usnesení stěžovatel, kterého tížila poplatková povinnost, soudní poplatek rovněž nezaplatil, tudíž krajský soud nebyl povinen předmětné usnesení zrušit podle ustanovení § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích. Stěžovatel ostatně nic takového ani nepožadoval.

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[20] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného usnesení Krajského soudu v Plzni k závěru, že nebyl naplněn tvrzený důvod podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., za použití ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Kasační stížnost proto není důvodná a Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[21] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl ve věci procesně úspěšný, proto nárok na náhradu nákladů řízení nemá; žalované náklady řízení nad rámec její běžné činnosti podle obsahu soudního spisu nevznikly, proto jí Nejvyšší správní soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

[22] O vrácení soudního poplatku za řízení o žalobě rozhodne krajský soud po vrácení spisu Nejvyšším správním soudem.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. července 2015

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu